

RETTENS KENDELSE (Anden Udvidede Afdeling)
25. juli 2000 *

I sag T-110/98,

RJB Mining plc, Harworth (Det Forenede Kongerige), ved barrister M. Brealy og solicitor J. Lawrence, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved P.F. Nemitz, og derefter ved K.D. Borchardt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af barrister N. Khan, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Forbundsrepublikken Tyskland ved Regierungsdirektor C.D. Quassowski, Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtiget, bistået af advokat M. Schütte, Berlin, Graurheindorfer Straße 108, Bonn (Tyskland),

af

Kongeriget Spanien ved abogado del Estado R. Silva de Lapuerta, som befuldmægtiget, med valgt adresse i Luxembourg på den spanske ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

og af

RAG Aktiengesellschaft, Essen (Tyskland), ved advokat M. Hansen, København, og advokat S.B. Völcker, Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 98/687/EKSF af 10. juni 1998 angående Tysklands støtte til kulmineindustrien i 1997 (EFT L 324, s. 30),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, samt dommerne J. Azizi, A. Potocki, M. Jaeger og A.W.H. Meij,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Nærværende kendelse er afsagt i forlængelse af Rettens mellemdom af 9. september 1999 (Første Udvidede Afdeling) i sagen RJB Mining mod Kommissionen (sag T-110/98, Sml. II, s. 2585, herefter »mellemdommen«).

Faktiske omstændigheder og forudgående retsforhandlinger

- 2 Tvistens forhistorie, de forudgående faser i sagens behandling og den retlige baggrund, herunder især Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF af 28. december 1993 om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien (EFT L 329, s. 12, herefter »kodeksen«), fremgår af mellemdommen, hvortil der henvises.

- 3 Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 98/687/EKSF af 10. juni 1998 angående Tysklands støtte til kulmineindustrien i 1997 (EFT L 324, s. 30, herefter »den anfægtede beslutning«).
- 4 I stævningen har sagsøgeren til støtte for annullationspåstanden fremsat fire anbringender. Ved sit første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen manglede kompetence til at meddele efterfølgende godkendelse af allerede udbetalt tysk støtte. Det andet anbringende er, at den anfægtede beslutning er behæftet med en begrundelsesmangel, eftersom der i beslutningen hverken er redegjort for begrundelsen for, at den nævnte støtte er blevet godkendt i henhold til kodeksens artikel 3 og 4, eller for, at den klage, der var indgivet af sagsøgeren, er blevet afvist. Ved sit tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, idet Kommissionen ikke har taget den nævnte klage i betragtning og ikke har tilstillet sagsøgeren et eksemplar af den anfægtede beslutning. Sagsøgeren har ved det fjerde anbringende gjort gældende, at der er tale om et åbenbart urigtigt skøn, idet Kommissionen i medfør af kodeksens artikel 3 har godkendt udbetaling af driftsstøtte, selv om de støttemodtagende virksomheder ikke ville være i stand til at blive levedygtige i en overskuelig fremtid.
- 5 Ved mellemdommen udtalte Retten og bestemte:
 - »1) Anbringendet om tilsidesættelse af det angivelige forbud mod efterfølgende tilladelse til støtte, der er udbetalt uden forudgående godkendelse, tages ikke til følge.
 - 2) Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 3 i Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF af 28. december 1993 om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien tages ikke til følge.

- 3) Kommissionen frifindes, for så vidt som søgsmålets grundlag er disse to anbringender [...]«
- 6 Ved kendelse af 25. oktober 1999 i sagen RJB Mining mod Kommissionen (T-110/98, ikke trykt i Samling af Afgørelser), afviste Retten (Første Udvidede Afdeling) sagsøgerens anmodning om berigtigelse og/eller fortolkning af mellemdommen.
- 7 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. november 1999 iværksatte sagsøgeren appel af mellemdommen. Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at punkt 1 og 3 i domskonklusionen ophæves, samt at den anfægtede beslutning annulleres.
- 8 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret fra det nye retsår, er den refererende dommer blevet tilknyttet Anden Afdeling, som denne sag følgelig er blevet henvist til.
- 9 Efter at være blevet anmodet om at redegøre for, i hvilket omfang sagsøgeren fastholdt sagen ved Retten efter fremkomsten af mellemdommen, frafaldt denne ved sit indlæg af 1. marts 2000 sit andet anbringende, dvs. anbringendet om, at der i forbindelse med godkendelsen af den omtvistede støtte i henhold til kodeksens artikel 4 og afvisningen af den klage, som sagsøgeren havde indgivet, er sket tilsidesættelse af begrundelseskravet, ligesom sagsøgeren frafaldt sit tredje anbringende, dvs. anbringendet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik. Retten har taget dette delvise frafald til efterretning.
- 10 Sagsøgeren anførte derimod, at man i øvrigt fastholdt sagen ved Retten, for det første under påberåbelse af det fjerde anbringende, dvs. anbringendet om, at der er sket overtrædelse af kodeksens artikel 3, idet Kommissionen undlod at

undersøge, om ydelse af den omtvistede støtte ville medføre en betydelig reduktion af produktionsomkostningerne, hvilket ville gøre det muligt at opnå en gradvis nedsættelse af denne støtte, eller foretog et åbenbart urigtigt skøn ved at godkende støtten, selv om der ikke var tale om en betydelig reduktion af produktionsomkostningerne, og for det andet under påberåbelse af det andet anbringende, dvs. anbringendet om tilsidesættelse af begrundelseskravet i forbindelse med godkendelsen af støtten i henhold til samme bestemmelse.

- 11 Ved indlæg af 27. marts, 5. april, 9. maj og 10. maj 2000, har Kongeriget Spanien, Kommissionen, selskabet RAG Aktiengesellschaft (herefter »RAG«) og Forbundsrepublikken Tyskland fremsat deres respektive bemærkninger til sagsøgerens indlæg af 1. marts 2000.

Parternes påstande

- 12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og RAG har nedlagt påstand om, at sagen i det hele afvises.

Realiteten

15 I henhold til procesreglementets artikel 111 kan Retten, når sagen er åbenbart ugrundet, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

16 Retten finder, at sagen i det foreliggende tilfælde er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, og træffer i henhold til den nævnte bestemmelse afgørelse om, at sagens behandling ikke skal fortsættes.

- 17 Hvad angår de anbringender, på grundlag af hvilke sagsøgeren har erklæret at ville fastholde sagen ved Retten, skal først anbringendet om, at Kommissionen har overtrådt kodeksens artikel 3 behandles, for så vidt som dette ikke er blevet forkastet ved mellemdommen.

Overtrædelse af kodeksens artikel 3

Parternes argumenter

- 18 Sagsøgeren har gjort gældende, at Retten i mellemdommen ganske vist har forkastet sagsøgerens antagelser vedrørende levedygtigheden af de virksomheder, der har modtaget driftsstøtte, men at Retten ikke har udtalt sig om det klagepunkt, der er fremsat i stævningens punkt 4.5.7, hvorefter ordlyden af kodeksens artikel 3 udelukker, at der kan godkendes støtte til virksomheder, som alene har til hensigt at reducere deres produktionsomkostninger. Sagsøgeren fremhæver desuden, at Retten i dommens præmis 111 og 115 har udtalt, at det er en betingelse for, at kriteriet i kodeksens artikel 3 er opfyldt, at produktionsomkostningerne bliver reduceret betydeligt. Det forhold, at Kommissionen ikke har undersøgt omfanget af reduktionen af de pågældende virksomheders produktionsomkostninger, udgør derfor en fejl, der medfører den anfægtede beslutnings ugyldighed, eftersom Kommissionen derved har forsømt at undersøge et afgørende led i det i kodeksen foreskrevne kriterium.
- 19 Sagsøgeren har videre gjort gældende, at begrundelsen for den anfægtede beslutning udelukkende er baseret på gennemsnitlige produktionstal for sektoren som helhed, uden at det er muligt at afgøre, om disse tal, og i bekræftende fald

hvilke af dem, vedrører bestemte virksomheder eller miner. Hertil kommer, at den reduktion af produktionsomkostningerne, som er lagt til grund ved den anfægtede beslutning (15% mellem 1992 og 1996), på ingen måde kan anses for at være betydelig.

- 20 Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at Kommissionen ikke har undersøgt, om den betingelse, der fremgår af mellemdommens præmis 107, var opfyldt, dvs. om de støttemodtagende virksomheder, som i løbet af et bestemt år havde måttet afholde sig fra at reducere deres produktionsomkostninger, havde foretaget en tilsvarende større reduktion af produktionsomkostningerne de følgende år. Hertil kommer, at Kommissionen, eftersom den nævner en reduktion af produktionsomkostningerne i størrelsesordenen 15% fra 1992 til 1996 eksklusive inflation, må have støttet sig på priser, der var korrigeret for inflation, hvorimod det fremgår af artikel 3, stk. 2, andet afsnit, at der skal være tale om en reduktion i forhold til 1992-tal.
- 21 Sagsøgeren tilføjer, at Kommissionen ved det i anfægtede beslutning på side 4 anførte har taget et uvedkommende hensyn i betragtning, nemlig et påstået behov for at mindske de sociale og regionale følger af omstruktureringen af den tyske kulindustri, mens det i præmis 109 i mellemdommen er fastslået, at dette hensyn ikke kan begrunde en driftsstøtte.
- 22 Kommissionen og de parter, der er interveneret til støtte for dens påstande, har hertil gjort gældende, at det klagepunkt, der er fremsat i stævningens punkt 4.5.7, på ingen måde udgør et selvstændigt anbringende vedrørende spørgsmålet, om der har været tale om en betydelig reduktion af produktionsomkostningerne, men derimod henhører under anbringendet om den manglende udsigt til, at de virksomheder, der modtager driftsstøtte, vil blive levedygtige. Dette anbringende er imidlertid allerede blevet forkastet ved mellemdommen, der i så henseende har opnået retskraft. Under alle omstændigheder må de argumenter, der er fremsat i sagsøgerens indlæg af 1. marts 2000, forkastes i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2. I anden række er det gjort gældende, at disse argumenter skal afvises som ugrundede.

Rettens bemærkninger

- 23 I henhold til bestemmelserne i artikel 22, første afsnit, i EKSF-statutten for Domstolen, der i henhold til samme stats artikler 46, første afsnit, finder tilsvarende anvendelse for Retten, sammenholdt med artikel 44, stk. 1, litra c) i Rettens procesreglement, skal en stævning bl.a. indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Denne fremstilling skal være tilstrækkeligt klar og præcis til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen (jf. senest Domstolens kendelse af 25.2.2000, sag C-418/98 P, De Persio mod Kommissionen og Rådet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 32). Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at et anbringende kan antages til realitetsbehandling i henhold til de ovennævnte bestemmelser, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som anbringendet støttes på, fremgår på en sammenhængende og forståelig måde af selve stævningen (jf. Rettens dom af 28.3.2000, sag T-251/97, T. Port mod Kommissionen, Sml. II, s. 1775, præmis 90, 91 og 92, og, for så vidt angår spørgsmålet, om et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, Rettens kendelser af 28.4.1998, sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 20, og af 9.3.1999, sag T-206/98, Clauni m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 14, stadfæstet ved appel, jf. Domstolens kendelse af 20.1.2000, sag C-171/99 P, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 20).
- 24 Et anbringende, som udgør en udvidelse af et anbringende, som tidligere er fremført direkte eller indirekte i stævningen, eller er nært forbundet med dette, kan fremsættes under sagens behandling (jf. Rettens dom af 9.3.1999, sag T-212/97, Hubert mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 41, og II, s. 185, præmis 87, og den deri nævnte retspraksis). Et nyt anbringende må derimod ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre det er støttet på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne, jf. procesreglementets artikel 48, stk. 2, første afsnit.

- 25 I den foreliggende sag bemærkes, for det første, at sammenfatningen af det pågældende anbringende i stævningens punkt 4.1.3 (s. 44) har følgende ordlyd:

»De virksomheder, som har modtaget, eller vil modtage, driftsstøtte, der angiveligt er godkendt i henhold til kodeksens artikel 3, er ikke i stand til at blive levedygtige i en overskuelig fremtid. Kommissionen har følgelig begået en åbenbar fejl ved at godkende, at der ydes støtte til fordel for disse virksomheder i henhold til artikel 3.«

- 26 Hvad angår den nærmere uddybning af dette anbringende bemærkes, for det andet, at sagsøgeren, der — efter at have redegjort for, hvad der skal forstås ved begrebet levedygtighed i stævningens punkt 3.2.14, 3.2.15 og 3.2.16 — i dennes punkt 4.5.3 til 4.5.6 præciserer sin påstand om, at Kommissionen har begået en åbenbar fejl, idet sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen, før den godkendte støtten, skulle have fastslået, at de virksomheder, der modtog den pågældende driftsstøtte, havde en rimelig udsigt til at blive levedygtige i en overskuelig fremtid.

- 27 Efter denne uddybning anfører sagsøgeren i stævningens punkt 4.5.7 følgende:

»Sagsøgeren gør yderligere gældende, at ordlyden af kodeksens artikel 3 udelukker, at der kan ydes driftsstøtte til virksomheder alene med den begrundelse, at disse vil kunne reducere deres produktionsomkostninger. Det fremgår af ordlyden af artikel 3, stk. 2 ('med henblik på forbedring af disse virksomheders økonomiske levedygtighed'), at målet er at skabe virksomheder, der har mulighed for at blive levedygtige efter reduktionen af deres produktionsomkostninger. Når der ikke er nogen udsigt til, at virksomheden kan blive levedygtig, kan det ikke komme på tale at godkende en driftsstøtte.«

- 28 Endelig er der i stævningens punkt 4.5.8 henvist til en sagkyndig rapport (der var vedlagt stævningen som bilag 4), hvori det er lagt til grund, at Kommissionen kun

kan godkende en driftsstøtte efter at have undersøgt, om den støttemodtagende virksomhed har en rimelig udsigt til at blive levedygtig i en overskuelig fremtid (rapportens punkt 2, 3, 4 og 17).

- 29 Gennemgangen af disse dele af stævningen viser, at det eneste klagepunkt, der er fremsat til støtte for det pågældende anbringende, og som opfylder de krav til klarhed og præcision, der er beskrevet i præmis 23 ovenfor, er det, der vedrører den manglende udsigt til, at de støttemodtagende virksomheder ville blive levedygtige. Dette anbringende, hvorved det, som anbringendet er formuleret i stævningen og i sammenfatningens punkt 30, andet led, samt i mellemdommens præmis 84-94, er gjort gældende, at Kommissionen har overtrådt kodeksens artikel 3 ved at have godkendt ydelsen af driftsstøtte uden at have undersøgt, om de støttemodtagende virksomhed havde en rimelig udsigt til at blive levedygtige i en overskuelig fremtid, er det anbringende, som ved mellemdommen er blevet forkastet som ugrundet, jf. domskonklusionens punkt 2.
- 30 Den sætning, der er indeholdt i stævningens punkt 4.5.7, hvorefter det ikke er tilstrækkeligt begrundet at godkende driftsstøtte til virksomheder, blot fordi disse har reduceret deres produktionsomkostninger, kan, når den læses i sin kontekst, ikke fortolkes som et særskilt og uafhængigt klagepunkt i forhold til den manglende udsigt til levedygtighed. Den kritik, som sagsøgeren i denne sætning retter mod kriteriet om den blotte reduktion af produktionsomkostningerne, tjener kun til illustration af argumentet om, at det er tvingende nødvendigt, at der foretages en undersøgelse af udsigten til, at den støttemodtagende virksomhed kan blive levedygtig. Sætningen har således ikke noget selvstændigt indhold i forhold til anbringendet om den manglende udsigt til levedygtighed, som ville kunne have ledt Kommissionen eller Retten til en forståelse af, at sagsøgeren ville anfægte Kommissionens anvendelse af kriteriet om reduktion af produktionsomkostningerne.
- 31 Modsat hvad der er gjort gældende af sagsøgeren, udgør det i stævningens punkt 4.5.7 anførte således ikke et anbringende, der adskiller sig fra det, som er blevet forkastet ved mellemdommens præmis 97 ff. Sagsøgeren kan således ikke kræve, at Retten yderligere skal udtale sig om det klagepunkt, som ifølge sagsøgeren er indeholdt i stævningens punkt 4.5.7.

- 32 I den sammenhæng bemærkes endvidere, at retsmøderapporten, der er blevet fremsendt til parterne efter afsigelsen af mellemdommen, i punkt 29-36 som det eneste anbringende vedrørende overtrædelse af kodeksens artikel 3 sammenfatter argumentet om, at Kommissionen ikke havde undersøgt, om de virksomheder, der havde modtaget driftsstøtte, havde en rimelig udsigt til at blive økonomisk levedygtige i en overskuelig fremtid. Sammenfatningen i retsmøderapporten af dette anbringende indeholder også, i punkt 31, den ovenfor nævnte sætning, gengivet fra stævningens punkt 4.5.7. Sagsøgeren, der ved Justitskontorets skrivelse af 10. december 1998 var blevet anmodet om at fremkomme med sine eventuelle bemærkninger til retsmøderapporten, har ikke i sit indlæg af 11. december 1998 modsat sig denne fremstilling af anbringendet og den nævnte sætning (jf. i denne henseende ligeledes kendelsen i sagen RJB Mining mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 6, kendelsens præmis 14). Det kan heraf udledes, at sagsøgeren selv, før afsigelsen af mellemdommen, har betragtet sætningen som en integrerende del af anbringendet om den manglende udsigt til levedygtighed.
- 33 De argumenter, der er fremsat af sagsøgeren i indlægget af 1. marts 2000, hvorefter Kommissionen skulle have overtrådt kodeksens artikel 3 ved, for det første, at have anvendt kriteriet om reduktion af produktionsomkostningerne forkert — for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en betydelig reduktion og for så vidt angår de tal og den referenceperiode, der er taget i betragtning — og ved, for det andet, at have taget et uvedkommende hensyn i betragtning, nemlig til et påstået behov for at mindske de sociale og regionale følger af omstruktureringen af den tyske kulindustri, udgør følgelig anbringender, der hverken direkte eller indirekte har været fremført i stævningen.
- 34 Disse anbringender er heller ikke nært forbundet med anbringendet om den manglende udsigt til levedygtighed for de virksomheder, der har modtaget den omhandlede støtte. De kan således ikke betragtes som en udvidelse af dette anbringende. I denne henseende er det ikke tilstrækkeligt til, at der foreligger en udvidelse af anbringendet, at det nye anbringende støttes på omstændigheder, der er fremført til støtte for et andet anbringende, som f.eks. henvisningen i det

foreliggende tilfælde til den første sætning i stævningens punkt 4.5.7 (jf. Hubertdommen, nævnt ovenfor i præmis 24, dommens præmis 88).

- 35 Det følger af det ovenfor anførte, at de nævnte anbringender skal betragtes som nye anbringender, jf. procesreglementets artikel 48, stk. 2, første afsnit. De skal følgelig principielt forkastes i henhold til denne bestemmelse.
- 36 For så vidt som sagsøgeren, til støtte for, at de nye anbringender skal antages til realitetsbehandling, påberåber sig, at mellemdommen udgør en ny faktisk omstændighed, bemærkes, at denne dom, ved at forkaste anbringendet om, at der er sket overtrædelse af kodeksens artikel 3, alene har foretaget en fortolkning af denne bestemmelse, hvilket ikke har ændret på den retsstilling, der bestod før stævningen blev indleveret. Det fremgår af retspraksis, at en dom, der indskrænker sig til at bekræfte en retstilstand, som en sagsøger i princippet måtte være bekendt med på tidspunktet for sagens anlæg, ikke kan anses for en ny omstændighed, der kan begrunde, at et nyt anbringende fremsættes (jf. Domstolens dom af 1.4.1982, sag 11/81, Dürbeck mod Kommissionen, Sml. s. 1251, præmis 17, og, analogt hertil, af 17.11.1992, sag C/279/89, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. I, s. 5785, præmis 17, samt Rettens dom af 27.2.1997, sag T-106/95, FFSA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 229, præmis 57, og af 9.7.1997, sag T-455/93, Hedley Lomas m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1095, præmis 32).
- 37 I det foreliggende tilfælde er det således åbenbart, at der ikke er noget, der kunne forhindre sagsøgeren i i stævningen at fremføre anbringenderne om, at kodeksens artikel 3 var blevet overtrådt, dels ved at Kommissionen havde anvendt betingelsen om reduktion af produktionsomkostningerne forkert, dels ved at Kommissionen havde taget uvedkommende hensyn i betragtning.
- 38 Sagsøgeren har derfor ikke været berettiget til for første gang at fremsætte disse anbringender i indlægget af 1. marts 2000.

39 Det følger heraf, at det er åbenbart, at de nye anbringender skal forkastes.

40 For så vidt som sagsøgeren yderligere gør gældende, at Retten i præmis 108, 109, 111 og 115 i mellemdommen allerede har taget stilling til de kriterier, der var indeholdt i de nye anbringender, bemærkes, at de nævnte præmisser udgør en del af begrundelsen for denne dom, der alene har afgjort retsspørgsmål (jf. RJB Mining-kendelsen, nævnt ovenfor i præmis 6, kendelsens præmis 17, og mellemdommen, præmis 30). Disse præmisser vedrører følgelig hverken den vurdering af sagens faktiske omstændigheder, der er indeholdt i den anfægtede beslutning, eller noget bestemt anbringende vedrørende denne vurdering, som kunne have været fremsat under sagsbehandlingen forud for afsigelsen af mellemdommen. De nævnte præmisser har således ingen relevans for spørgsmålet om, hvorvidt de pågældende nye anbringender kan antages til realitetsbehandling.

Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelseskravet for så vidt angår godkendelsesbetingelserne i henhold til kodeksens artikel 3

Parternes argumenter

41 Sagsøgeren har i stævningen gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke giver nogen forklaring på, hvordan Kommissionen er nået frem til den konklusion, at driftsstøtte til et beløb af over 6 mia. tyske mark (DEM) opfyldte betingelserne i henhold til kodeksens artikel 3. Sagsøgeren fremhæver, at der i beslutningen navnlig ikke er redegjort for nogen af de støttemodtagende virksomheders udsigt til levedygtighed, lige så lidt som det om nærmere bestemte virksomheder konkluderes, at de kan blive levedygtige i en rimelig overskuelig fremtid under de aktuelle verdensmarkedsvilkår. Hvad angår reduktionen af produktionsomkostningerne tilvejebringer den anfægtede beslutning ikke nogen

form for oplysninger, der kan lede sagsøgeren eller Retten til at forstå grundlaget for Kommissionens vurdering.

- 42 Sagsøgeren har i indlægget af 1. marts 2000 tilføjet, at den anfægtede beslutning ikke indeholder nogen begrundelse for så vidt angår spørgsmålet om, og i givet fald hvorfor, den faktisk opnåede reduktion af de støttemodtagende virksomheders produktionsomkostninger var betydelig, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i mellemdommens præmis 111 og 115. Ifølge sagsøgeren er det heller ikke ved en gennemgang af den anfægtede beslutning muligt at se, om reduktionen vedrører bestemte miner eller virksomheder, eller om der har været tale om en vedvarende reduktion. Der er altså ikke foretaget nogen form for vurdering af reduktionen for så vidt angår den enkelte virksomhed, eftersom Kommissionen kun har taget de gennemsnitlige reduktioner i betragtning. Sagsøgeren gør i øvrigt gældende, at Kommissionen ikke har redegjort for det forhold, at sammenligningen af 1992-tal med 1996-tal i den anfægtede beslutning er foretaget »i faste priser«, dvs. »eksklusive inflation«. Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke har tilvejebragt nogen form for oplysninger angående spørgsmålet om, hvorvidt betingelsen om gradvis nedsættelse af støtten var opfyldt.
- 43 Kommissionen og de parter, der er interveneret til støtte for dens påstande, har gjort gældende, at de klagepunkter angående utilstrækkelig begrundelse, der er fremsat i sagsøgerens indlæg af 1. marts 2000, må afvises i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2. De har desuden gjort gældende, at disse klagepunkter reelt udgør anbringender angående det materielle spørgsmål om overtrædelse af kodeksens artikel 3, hvilke anbringender er blevet endeligt forkastet ved mellemdommen. Sagsøgeren kan ikke omgå dette ved at fremsætte de samme argumenter til støtte for et andet anbringende. Den anfægtede beslutning er under alle omstændigheder utilstrækkeligt begrundet.

Rettens bemærkninger

- 44 Ifølge EKSF-traktatens artikel 15, stk. 1, skal Kommissionens beslutninger begrundes. Efter fast retspraksis skal den institution, der har udstedt den

pågældende retsakt, klart og utvetydigt angive, hvilke betragtninger den har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne beslutning og dermed blive i stand til at forsvare deres rettigheder, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret. Det kræves dog ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, eftersom begrundelsen ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. Domstolens dom af 19.9.1985, forenede sager 172/83 og 226/83, Hoogovens Groep mod Kommissionen, Sml. s. 2831, præmis 24, samt Rettens domme af 24.10.1997, sag T-243/94, British Steel mod Kommissionen, Sml. II, s. 1887, præmis 159 og 160, og af 25.3.1999, sag T-37/97, Forges de Clabecq mod Kommissionen, Sml. II, s. 859, præmis 108).

- 45 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at anbringendet om, at kodeksens artikel 3 er overtrådt, fordi der ikke var udsigt til, at de støttemodtagende virksomheder kunne blive levedygtige, er blevet forkastet ved mellemdommen, bl.a. med den begrundelse, at bestemmelsen ikke stiller krav om, at den virksomhed, som modtager driftsstøtte, ved udløbet af en forud fastsat periode er blevet levedygtig (dommens præmis 100). Kommissionen har følgelig ikke været forpligtet til i den anfægtede beslutning at angive en begrundelse, der anvender et sådant kriterium på det konkrete tilfælde.
- 46 For så vidt angår de klagepunkter, der er fremsat for første gang i sagsøgerens indlæg af 1. marts 2000, følger det af fast retspraksis, at anbringender om manglende eller utilstrækkelig begrundelse er ufravigelige procesforudsætninger, som parterne kan påberåbe sig på et hvilket som helst stadium af sagen (jf. Domstolens dom af 20/2/1997, sag C-166/95 P, Kommissionen mod Daffix, Sml. I, s. 983, præmis 23, 24 og 25, samt Rettens dom af 14.7.1994, sag T-534/93, Grynberg & Hall mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 183, og II, s. 595, præmis 59, af 9.7.1997, sag T-4/96, S. mod Domstolen, Sml. II, s. 1125, præmis 52 og 53, og af 23.11.1999, sag T-129/98, Sabbioni mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 223, og II, s. 1139, præmis 25). Sagsøgeren kan således ikke være afskåret fra at fremsætte en anbringende om utilstrækkelig begrundelse, blot fordi dette ikke er gjort gældende i stævningen.

- 47 De klagepunkter, der er fremsat vedrørende de ovenfor i præmis 42 nævnte forhold — dvs. spørgsmålet om, hvorvidt reduktionen af produktionsomkostningerne var betydelig, om angivelse af reduktionens omfang for hver virksomhed og ikke på grundlag af gennemsnitlige tal, og om sammenligningen »i faste priser« samt muligheden for en gradvis nedsættelse af støtte — er imidlertid blot en gentagelse formuleret som et spørgsmål om utilstrækkelig begrundelse, at de argumenter, der har været påberåbt til støtte for de realitetsanbringender, der ovenfor er blevet afvist. De pågældende klagepunkter vedrører således ikke, sådan som de fremtræder i indlægget af 1. marts 2000, navnlig i punkt 4.23 og 4.24 samt noten nederst s. 26, spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede beslutning er utilstrækkeligt begrundet, men derimod spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen er korrekt (jf. i denne henseende *Forges de Clabecq-dommen*, nævnt i præmis 44 ovenfor, dommens præmis 109).
- 48 Under alle omstændigheder har Kommissionen i den anfægtede beslutning (jf. punkt III i betragtningerne til beslutningen) tilvejebragt en række oplysninger. Den har således fastslået, at der var sket en reduktion af produktionsomkostningerne i størrelsesordenen 15% i faste 1996-priser, set i forhold til år 1992, og har konstateret, at der var en betydelig difference mellem de gennemsnitlige produktionsomkostninger (269 DEM i 1996) og de priser, der var gældende på de internationale markeder (80 DEM), hvorved den fremhævede, at denne difference kunne tænkes at ville blive mindre i takt med sammenlægningen de kommende år af produktionen på de virksomheder, der havde den højeste produktivitet. Den har endvidere fastslået, at den konstaterede omkostningsreduktion var større end den, der var anmeldt af Forbundsrepublikken Tyskland inden for rammerne af moderniserings-, rationaliserings- og omstruktureringsplanen for 1994, og har vurderet, at det princip om gradvis nedsættelse af støtten, som var indført af medlemsstaten efter at den nævnte plan var blevet godkendt, ville medvirke til at styrke denne tendens. Kommissionen har endelig oplyst, at den ved vurderingen af driftsstøtten har taget hensyn til behovet for at mindske de sociale og regionale følger.
- 49 Disse oplysninger gjorde det muligt for sagsøgeren rettidigt at påberåbe sig en forkert anvendelse fra Kommissionens side af betingelsen om reduktion af produktionsomkostningerne samt at fremsætte anbringender vedrørende spørgs-

målet om, hvorvidt der var tale om en betydelig reduktion, vedrørende vurderingen heraf for hver enkelt virksomhed og »i faste priser«, og, endelig, vedrørende en gradvis nedsættelse af støtte.

- 50 Det er derfor åbenbart, at anbringendet om tilsidesættelse af begrundelseskravet ikke kan tages til følge.
- 51 Det følger af det ovenfor anførte, at sagen, for så vidt som den ikke er blevet afgjort ved mellemdommen, og i det omfang den støttes på de ovenfor behandlede anbringender, skal afvises som åbenbart ugrundet.

Sagens omkostninger

- 52 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør denne ud over at bære sine egne omkostninger betale Kommissionens omkostninger, idet Kommissionen har nedlagt påstand herom, herunder omkostningerne vedrørende sagen om foreløbige forholdsregler og vedrørende mellemdommen.
- 53 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Forbundsrepublikken Tyskland og Kongeriget Spanien deres egne omkostninger. Det samme gælder intervenienten RAG, idet denne ikke har nedlagt påstand om betaling af sagsomkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling)

- 1) Sagen afvises som åbenbart ugrundet, for så vidt som den støttes på anbringender, som endnu ikke er blevet forkastet i mellemdommen af 9. september 1999 i denne sag.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger, herunder omkostningerne vedrørende sagen T-110/98 R om foreløbige forholdsregler og vedrørende mellemdommen.
- 3) Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og RAG Aktiengesellschaft bærer deres egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 25. juli 2000.

H. Jung

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand